

מ"ת 17303/04/20 - מדינת ישראל נגד ניקולאי קובליוב

בית-משפט השלום בבאר-שבע

מ"ת 17303-04-20 מדינת ישראל נ' קובליוב

תיק חיצוני: 181867/2020

לפני כבוד השופט יריב בן דוד

המבקשת

מדינת ישראל

באמצעות תביעות נגב

נגד

המשיב

ניקולאי קובליוב (עציר)

על-ידי עו"ד רינת אפרים-יהב

החלטה

בפני בקשה למעצר המשיב עד תום ההליכים, אשר הוגשה לצד כתב אישום המייחס למשיב עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש (סעיף 380 לחוק העונשין), החזקת סכין שלא כדין (סעיף 186(א) לחוק העונשין) דרישת נכס באיומים (סעיף 404 רישא לחוק העונשין) ועבירה של ניסיון פציעה כשהעברין מזוין (סעיף 335(א)(1) בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין), אשר נוספה במסגרת כתב אישום מתוקן.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 16.4.20 בסמוך לשעה 02:00 הגיע המשיב אל בית המתלון בדימונה ביחד עם ילנה ינין (אשתו), ושם משך את המתלון לחדר השינה והכה בפניו ובגופו. בהמשך, איים הנאשם על המתלון בכך שדרש ממנו לתת לו כסף או שהוא "ישבור את הכל", וניסה לדקור אותו באמצעות סכין.

בדיון אשר התקיים בפני טענה ב"כ המשיב כי קיים כרסום משמעותי בראיות, ועתרה לשחרורו של המשיב בתנאי מעצר בית מלא בבית אימו וגיסתו בעיר דימונה.

ב"כ המבקשת טענה כי מתקיימות ראיות לכאורה, ולצידן קיימת עילת מסוכנות בשים לב להתנהגותו האלימה של המשיב במהלך האירוע המתואר בכתב האישום, לעברו הפלילי הכולל הרשעות קודמות בעבירות אלימות ולקיומם של שני מאסרים מותנים אשר לא היה בהם כדי להרתיעו. עוד נטען כי החלופה אשר הוצעה בעיר דימונה "מחזירה את המשיב למקום ביצוע העבירות", ועל כן מתבקש מעצרו עד תום ההליכים.

ראיות לכאורה

לאחר שעיינתי בתיק החקירה סבורני כי מתקיימות בתיק זה ראיות לכאורה.

הראיות לכאורה מתבססות על הבאים:

1. עדות המתלון מיום 16.4.20 - גרסתו מהווה את התשתית העיקרית למתואר בכתב האישום.

2. תעודה רפואית מיום 16.4.20 וצילומי חבלות בפניו ובגבו של המתלון.
3. עדות אשתו של המשיב הגב' ילנה ינין מיום 16.4.20 - מעדותה עולה כי שמעה צרחות מהמתלון והמשיב, ראתה את המשיב מעל המתלון (שורה 7) ולקחה סכין אשר ראתה "בתוך הריב ביניהם" (שורה 17).
- עדותה מצומצמת משהו ומנסה לגונן על המשיב, אך בהצטרף לעדות המתלון אשר מסר אף הוא כי היא זאת אשר ניסתה להרחיק מעליו את המשיב ונטלה את הסכין ממנו, יש בה כדי לחזקה.
4. גרסת המשיב מיום 16.4.20 - מאשר כי הגיע אל ביתו של המתלון כדי "להגיד לו שיפסיק לעשות שטויות", לא מוכן לפרט על איזה שטויות מדובר, ובאשר לאירועי האלימות הנטענים בדירת המשיב אומר כי "אולי דחפתי אותו אבל לא במכות" (שורה 75).
5. עימות אשר נערך ביו המתלון ובין המשיב ביום 17.4.20 שם חזר המשיב על עיקרי גרסתו, וטען כי חושש לחייו אם המשיב ישוחרר.
6. עדות אודי פזרקר מיום 17.4.20 - שהה בדירת המתלון עם בואם של המשיב וחברתו. לדבריו יצא מבית המתלון עם הגעתם, ולמחרת שמע מהמתלון שהמשיב תקף אותו.
- המבחן לקיומן של ראיות לכאורה הוא אם בחומר החקירה מצוי פוטנציאל ראיתי אשר יכול ויוביל להוכחת אשמת הנאשם בסוף ההליך (בש"פ 562/18 **פלוני נגד מדינת ישראל**, 4.3.18). על בית המשפט לבחון האם קיים סיכוי סביר שעיווד הראיות יוביל להרשעת הנאשם במשפט. בית המשפט אינו נדרש, בשלב זה של ההליך, לדון בשאלת משקלן של הראיות או בשאלת מהימנותם של עדים, שכן אלו יידונו במסגרת ההליך העיקרי (בש"פ 1658/18, **בדראן נגד מדינת ישראל**, 12.3.18).
- כאמור, המסגרת הראייתית כוללת את עדותו של המתלון אשר נתמכת על ידי תיעוד החבלות, תעודה רפואית, ובדברי חברתו של המתלון אשר יש בהם כדי לחזק התרחשותו של אירוע אלים במהלכו נעשה ניסיון לשימוש בסכין. אף המשיב עצמו מאשר הגעתו אל דירת המתלון עם חברתו בכדי לדרוש ממנו כי "יפסיק לעשות שטויות" ומאשר אלימות פיסית מסוג של דחיפות המתלון בדירתו שלו. העד אודי פזרקר לא נכח בדירה בזמן התקיפה אך שמע אחרי האירוע מפי המתלון כי הותקף על ידי המשיב.
- השגותיה של ב"כ המשיב אשר להבדלים בתיאור מצב דברים בדירה בין המתלון ואשתו של המשיב, בנקודות טעונות בירור כגון מי פתח את דלת הדירה למשיב, שיהיו המתלון בהגשת התלונה ומיקום מדויק של חבלות המתלון אל מול תלונתו, אינן מהוות סתירות גלויות ומהותיות בחומר החקירה המכרסמות באופן מהותי בעוצמת התשתית הראייתית הלאורית אשר מצריכות הכרעה בשלב המעצר (ר' בש"פ 1072/20, **שחאדה נ' מדינת ישראל**, 18.2.20).
- בכל זאת יצוין כי לענין מיקום החבלות בגופו של המתלון, מצויה בתיק החקירה תמונת חבלה באיזור גבו של המתלון.
- גם בפער הזמנים הקשור לשעת התרחשות האירוע (לפי המתלון 01:30, לפי חברתו של המתלון - 02:00, לפי אודי פזרקר - 04:00 עד 05:00 ולפי המשיב 06:00) אין כדי לכרסם בתשתית הראייתית בשים לב לכך שהגעת המשיב אל

דירת המתלון אינה במחלוקת.

אכן, קיים פער בין גרסת המתלון לפיה יצא מביתו במהלך האירוע אל ביתו של חברו אודי, ממנו ביקש כסף והביאו אל המשיב, אל מול שלילת אודי פזרקר את מהלך הדברים הנטען. סבורני כי ניתן לראות בפער זה חולשה ראייתית מסוימת, אך לא כזאת המהווה כירסום ראייתי המשליך על שחרור המשיב. זאת בשים לב לכך שמדובר בפרט עובדתי אשר אינו מצוי בלב ההתרחשות הפלילית בבית המתלון לה ישנן כאמור תימוכין משני מקורות נוספים לבד מגרסת המתלון (עדות אשתו של המשיב, ותיעוד רפואי חבלתי). זאת ועוד, אותו אודי פזרקר מצוי ברשימת עדי התביעה בשים לב לכך ששמע מהמתלון על תקיפתו על יד המשיב בסמוך לאחריה, כלומר יש בעדותו כדי לחזק את עצם התרחשות האירוע האלים בבית המתלון.

אף אם נניח כי קיימת חולשה מסוימת בראיות המסככות את המשיב בביצוע העבירה, לא אחת נפסק כי גם במקרים בהם קיימת חולשה מסוימת בעוצמת הראיות ניתן להורות על מעצרו של נאשם עד לתום ההליכים נגדו, נוכח מידת מסוכנותו כפי שהיא משתקפת מעברו ומן המעשים המיוחסים לו (ר' בש"פ 5109/15, **ביטון נ' מדינת ישראל**, 30.7.2015), בש"פ 6722/15 **ניג'ם נ' מדינת ישראל**, 26.10.2015).

עילת מעצר

לצד קיומן של ראיות לכאורה קמה עילת מסוכנות מובהקת. הגעת המשיב אל בית המתלון בשעת ליל מאוחרת, תקיפתו וניסיון דקירתו באמצעות סכין אגב דרישת תשלום מצביעים על מסוכנות רבה. עבירת ניסיון הפציעה כשהעבריין מזויין מקימה אף עילת מעצר סטטוטורית כנגד המשיב.

לצד אלו, עברו הפלילי המכביד של המשיב הכולל הרשעות בעבירות אלימות, סחיטה באיומים, החזקת סכין, סמים, הפרת הוראה חוקית ועבירות רכוש תורם לביסוסה של עילת המסוכנות הקמה לצד מעשיו הלכאוריים.

המשיב ריצה בעברו מספר תקופות מאסר בגין הרשעותיו, ובעת ביצוע העבירות המיוחסות לו עתה היו תלויים ועומדים כנגדו שני מאסרים מותנים אשר לא היה בהם כדי להרתיעו.

חלופת מעצר

כידוע, גם במקרים שבהם העבירות המיוחסות לנאשם חמורות, על בית המשפט לבחון אם חלופת המעצר הולמת והדוקה דיה יכולה לענות על המסוכנות הנשקפת מן הנאשם, ואם זאת קיימת, יש להעדיפה {סעיף 21(ב) לחוק המעצרים, ור' גם בש"פ 993/17 **סמטוב נ' מדינת ישראל** (7.2.2017), בש"פ 4054/13 **פטר נ' מדינת ישראל** (17.6.2013)}.

סבורני כי מתחייבת בעניינו של המשיב התערבות שירות המבחן, זאת בשים לב לעוצמת עילת המסוכנות, לאינדיקציה בתיק החקירה אשר להתמכרות לסמים, ולעיתירת ב"כ המשיב להורות על שחרורו לעיר דימונה בקרבה יחסית למתלון. כל אלו מצריכים בדיקה ובחינה מעמיקה של שירות המבחן טרם מתן החלטה סופית (לאחרונה חזר שירות המבחן להגיש תסקירי מעצר לאחר שיח עם העצור והחלופות המוצעות באמצעים טכנולוגיים).

אשר לשיקול חיוניות המעצר אל מול מצבו הרפואי של המשיב כפי שעלה ממסמך רפואי אשר הוגש לעיוני, אציין כי עולה מהמסמך שהמשיב סובל מבעיות רפואיות שונות. טיבן של בעיות אלו לא ברור עד תום ויש והדבר אף קשור לשימוש בסמים. גם ענין זה יש לברר באופן מעמיק במסגרת תסקיר המעצר. מכל מקום, סבורני כי שיקול חיוניות המעצר נדחה לעת עתה אל מול עוצמת מסוכנות המשיב, בפרט במצב דברים בו שירות בתי הסוהר מיטיב להתמודד עם סיכוני נגיף הקורונה ועד כה אין ולו אסיר אחד אשר נדבק בנגיף, ורק עצור אחד המאושפז בבית חולים (ר' בג"ץ 2234/20 **לשכת עורכי הדין בישראל נ' השר לביטחון פנים** (6.4.2020)).

אשר על כן, אני מורה על קבלת תסקיר מעצר בעניינו של המשיב.

המשך הדיון יערך בפרוטוקול נפרד.

ניתנה היום, ג' אייר תש"פ, 27 אפריל 2020, בנוכחות הצדדים.

יריב בן דוד, שופט